

Guanyadora del Premi de Novel·la de The Guardian



L'ÚLTIM ANIMAL SALVATGE

UNA AVENTURA
INFINITA

PIERS TORDAY

Estrella Polar

Piers Torday

L'ÚLTIM ANIMAL
SALVATGE

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *The last wild*

© 2013, Piers Torday

Il·lustracions de coberta i d'interior: © Thomas Flintham

© de la traducció: 2015, Víctor Aldea

© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u., Estrella Polar,
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: setembre del 2015

La primera edició en anglès va ser publicada a la Gran Bretanya
el 2013 per Quercus.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte
de la imaginació de l'autor.

Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una coincidència.

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.

Impressió: Egedsa

Dipòsit legal: B. 15.438-2015

ISBN: 978-84-9057-990-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.



Al principi de la meva història estic assegut al llit i miro per la finestra.

Sé que no sona gaire emocionant, però deixeu-me que us digui on tinc el llit i què puc veure des d'allà. El llit és en un racó d'una habitació on no hi ha espai per a res més, i és prou gran perquè hi càpiga un noi de la meva edat.

(Dotze, a punt de fer-ne tretze, i prim.)

La finestra ocupa tot el pany de paret, i és d'un vidre polaritzat especial, cosa que vol dir que l'habitació sempre està a la mateixa temperatura. L'habitació està tanca-da amb clau i cal un teclat electrònic per obrir-ne la porta. Si ho poguéssim fer, ens trobaríem en un passadís llarg on no hi ha res més que càmeres al sostre i un home gras que duu una jaqueta i uns pantalons morats assegut davant de l'habitació en una cadira de plàstic. El més segur és que dormi.

L'home gras és un vigilant. I aquí n'hi ha molts. Aquest, però, crec que és el més gras de tots.

El passadís on hi ha les càmeres i el vigilant gras és al setè pis d'un edifici que és com una barca tombada feta de vidre i de metall. Mireu on mireu, pertot arreu hi ha reflexos: els teus, els d'altres cares, de núvols de tem-

pesta. Les parets de vidre corbat s'aixequen al caire d'uns penya-segats molt alts; quilòmetres i quilòmetres d'herba i fang amb roques i, a baix, el mar. Els espadats són al nord de l'Illa, al bell mig de la Zona en Quarantena, lluny de la ciutat i de casa.

Aquest edifici s'anomena el Saló dels Espectres.

De fet el seu nom sencer és: Institut del Saló dels Espectres per a Nois Difícils.

Bàsicament és com una escola gran, amb l'única diferència que d'aquesta escola, la més avorrida del món, no en pots sortir mai de la vida.

I pel que fa a què veig per la finestra...

Sé que el que hi ha en realitat és el mar i el cel i roques, però el llum del sostre fa que el vidre m'enlluerni. I és per això que quan miro el cel fosc l'únic que veig és el meu reflex. Això i la bestiola grisa i peluda que mou les ales en un racó. En diuen «arna», d'aquesta espècie amb antenes i ales amb taques grises. L'espanto, però l'únic que aconseguixo és que es posi a volar al voltant del llum del sostre.

Intento no fer cas del sorollet que ve del sostre i continuo practicant. «Llit», «cadira» (n'hi ha una, fermada a terra amb cargols), «finestra», «el meu rellotge», un munt de paraules amb què he de practicar. Enteneu-me: sé què volen dir, aquestes paraules. Les sé escriure, el que passa és que no les sé dir. Com tampoc no sabia dir-les l'arna.

No pas des que va morir la Mare.

Torno a mirar el rellotge. El rellotge digital i feixuc de color verd que em va regalar. L'últim regal que em va fer la Mare. El meu regal preferit. Fins i tot el Pare me'l va

prendre una vegada perquè li semblava elegant i m'hi vaig haver de barallar perquè me'l tornés.

Tinc sort de conservar-lo, perquè al Saló no ens deixen tenir res personal, però vaig clavar cops de peu i mossegades per evitar que me'l prenguessin. Dono un cop d'ull a la imatge que hi ha a la pantalla.

Una tarda d'estiu al nostre jardí, darrere la casa que teníem a la ciutat. S'hi veu el sol que brilla sobre el Riu Ams, el sol que lluu a l'altre costat del mur de darrere i, lluny, a l'altre extrem, la línia de l'horitzó de torres altes de vidre.

PREMIUM.

Ciutat del sud i capital de l'Illa. Quan la resta del món es va escalfar massa i es va obrir per efecte del sol, centenars i milers de persones van venir a viure en aquesta roca grisa i freda, l'Illa. De vegades, m'agradaria que aquest lloc no existís. Sempre hi fa mal temps, però per a mi aquesta imatge representa on tenim la nostra llar, on tinc el Pare i on, un dia, sé que tornaré.

Ara, però, m'interessa més la persona que hi ha al jardí.

És la meva mare, la Laura, abans que es posés malalta. Té els cabells llargs i de color de monedes noves i lluent i riu per alguna cosa que hem dit o el Pare o jo.

Abans jo parlava normal, enteneu-me, vull dir com tothom. La Mare i jo parlàvem molt. El Pare i jo parlàvem una mica. Ara, però, parlar és com voler aprendre la llengua més difícil del món. En el fons sé que en sóc capaç, el que passa és que quan intento fer-ho, no em surten les paraules. I com més ho provo, més em costa.

Aquí volen que torni a parlar. El Doctor Fredericks hi

insisteix amb les seves proves, però no funciona. La gent encara em mira amb cara estranyada mentre em poso vermell i, de vegades, esclafeixen a riure i s'inventen el que es pensen que estava a punt de dir.

M'estimaria més parlar amb una bestiola, posats a triar. N'hi ha força, sens dubte: arnes que mouen les ales i que volen al voltant dels llums rodons, com la que ara mateix hi ha a la meva habitació, i aranyes que aguaiten pels racons o escarabats que es mouen de pressa a tocar dels cubells de les escombraries. Tots els insectes i totes les cuques que no serveixen de res i que l'ull roig va deixar enrere. La meitat de les vegades ni ens molestem a anomenar-les pel seu nom. No són res més que bestioles.

I, ja que hi som, he provat de parlar-hi. No ens hi hauríem d'acostar, encara que tothom sap que són l'única cosa que no agafa el virus. És per això que no he informat d'aquesta cuca amb ales que hi ha a la meva cambra. Perquè m'agrada practicar mentre ella vola d'un costat a l'altre. No em respondrà, però si més no no es posarà a riure ni em mirarà com un estaquirot, i jo puc fer veure que m'escolta.

Ho faig moltes vegades.

«Molt bé, cuca», em dic mentalment, «a veure què et penses que dic, ara».

I estic a punt de tornar a dir «LL-I-T» o, com a mínim, «LL», quan l'altaveu que hi ha amagat al sostre espetega. Gairebé es pot veure com escup capellans pels forats. La bestiola s'allunya tota enfadada; li agrada tan poc com a mi.

—Avís a tots els, ehem, estudiants. S'ha, ehem, servit el primer àpat del dia al Saló. Teniu d-d-deu minuts.

Se sent un so metàl·lic quan deixa el micròfon al seu lloc i un bronzit perquè s'oblida d'apagar-lo i durant un minut sento la seva respiració feixuga fins que se'n recorda i en prem l'interruptor.

El Doctor Fredericks, el Governador.

Pot concedir-se tants títols com vulgui, però no deixa de ser un home lleig que duu una bata blanca i que es pentina de costat els quatre pèls que li queden. L'alè li fa olor de caramels. L'endemà que em duguessin aquí, arrencat de casa en un farcell en plena nit, em van ajuntar al Pati amb tots els nois acabats d'arribar mentre ell s'estava dret darrere d'un faristol, llegia paraules d'una pantalla i la jaqueta li voleiava per efecte de l'aire condicionat.

—Bona tarda, ehem, nois i, daixò, noies. Benvinguts al Saló d... dels Espectres. Us hi han enviat perquè els vostres pares volen, ehem, o... o...oblidar-vos. Les, ehem, vostres escoles ja no us su... su... suporten i per això ens han demanat ajuda. Perquè som una institució especial, que ens encarreguem de c... c... casos especials com vosaltres. I deixeu que us digui com, ehem, funciona. —Les seves paraules amplificades rebotaven contra les parets.— Mireu darrere vostre i fixeu-vos en el mar. Segons diuen, és el mar més brut i amb més p... p... pol·lució del món.

Va abaixar els ulls i ens va mirar amb les seves ulleres de cul de got mentre s'enretirava un ble de cabells greixós i nosaltres miràvem per les parets de vidre que hi havia darrere nostre i vàiem com les onades trencaven contra el precipici.

Però jo no em creia que el Pare es volgués oblidar de mi.

Sis anys després, encara no m'ho crec.

—D'aquí dins es pot sortir de dues maneres. Per les portes del davant, com un membre reformat i funcional de la societat, o saltant per aquest maleït p... p... precipici i caient al, ehem, mar. Així que o bé apreneu a canviar de comportament o ja podeu aprendre a, ehem, capbussar-vos!

I jo encara no he après cap de les dues coses.

Em poso els pantalons de xandall, fico els peus a les sabatilles de fer esport i em lligo el rellotge al canell. Llavors se sent un sorollet i el llum de la porta passa a vermell, taronja i després verd, abans d'obrir-se amb un xiuxiueig. El vigilant gras està dret amb la jaqueta i els pantalons morats tots rebregats, la clau en forma de targeta que obre la porta li penja d'una corretja que duu al voltant de la cintura.

—Au, va, Jaynes —remuga mentre es grata la barbata peluda—. No tinc tot el dia.

«No m'estranya, si et passes les hores assegut damunt el cul gros i dormint», penso. És un dels avantatges de no poder parlar: no et fiques mai en problemes per respondre. Surto al passadís i espero.

L'una rere l'altra, les altres portes que tinc a prop fan un sorollet i s'obren. I de les cambres surten els altres habitants del Passadís 7, nois i noies de la meva edat, tots amb pantalons de xandall i sabatilles de fer esport com jo, tots despentinats i amb les cares inexpressives. Ens mirem i llavors el vigilant assenyala en silenci l'altre extrem del corredor.

Sento com els seus ulls em penetren l'esquena quan passem pel seu costat passadís avall i entrem a l'ascensor, que és obert.

Al Pati hi ha molt de soroll, que se'm clava al cap. La major part ve de la cua que hi ha a la barra del menjar, un taulell polit que hi ha clavat a la paret, tot ple d'olles. Olles metàl·liques plenes d'un engrut rosa que unes quantes dones amb els cabells blancs i cares grises serveixen. Totes elles duen túniques morades amb una «F» estampada davant.

«F» de Factorium, l'empresa de comestibles més gran del món. Més aviat l'única empresa de productes alimentaris des que va arribar l'ull roig i va matar tots els animals. Del primer a l'últim, tret de les bestioles.

I així va ser com Facto va començar a crear receptes perquè mengéssim. I això els ha convertit en l'única empresa, i punt. Ho dominen tot. Primer, el govern els va demanar que s'encarreguessin de l'ull roig i al final van acabar encarregant-se del govern. I ara ells duen el país, des dels hospitals fins a les escoles. Incloent-hi aquesta. No sé per què el fet de produir menjar o matar animals també fa que siguis bo dirigint escoles, però el primer que aprens en un centre Facto és que amb Facto no es discuteix mai.

—Quin gust té avui, senyoreta? —crida el Mòbil J mentre mou el bol de plàstic en l'aire. No sé com, però ja és el primer de la cua. Per això se l'anomena Mòbil, perquè sempre és el primer de la cua i mou les mans. No sé ni tan sols com es diu de veritat.

Darrere seu hi ha la Brenda la Grossa, una noia grassa amb els cabells recollits en cues que dorm en un llit reforçat. És aquí perquè va menjar-se tot el que hi havia a casa sense deixar res als seus pares, fins i tot durant l'escascat d'aliments, i es va engreixar tant que ja no se'n po-